

Вершник на бронзовому коні

Бронзовий вершник у військовому вбранні XVII століття став своєрідним символом Києва. Це він – гетьман Богдан Хмельницький. Епітетів і титулів це ім'я не потребує. Кожен знає, хто він і що зробив. Про Хмельницького написано безліч творів: поеми, і романи, і монографії. Нащадки простежили чи не кожен день його життя в зрілому віці.

Молодий Тарас Шевченко ще до вступу до Петербурзької академії мистецтв виконав тушшю, пензлем і пером вражаючий за своїм драматизмом малюнок під назвою «Смерть Богдана Хмельницького». Художники змальовували його в бою і на самоті, у глибокій задумі та серед друзів-побратимів. Живопис, графіка, скульптура, кінофільми, театральні вистави – усе це розкриває нам яскраву, не загублену у віках постать.

У Києві на площі перед величним Софійським собором – гірка з сірих гранітних брил. На вершині її – бронзовий кінь, різко та раптово зупинений вершником у момент шаленої скачки. Скульптор до найменших деталей зумів передати динаміку, вони ніби злилися в єдиному пориві. Здається, ми чуємо іржання коня та владний окрик гетьмана. Чітко вимальовуючись на фоні неба, пам'ятник ніби пливе крізь віки.

За Д. Степовиком (165 слів)

Рідна мова

Не можна ходити по рідній землі, не чаруючись виплеканою народом у віках рідною мовою. Виплеканою, подарованою нам на віки вічні, щоб берегли, щоб леліяли, щоб розвивали далі.

Слова можуть об'єднувати та роз'єднувати, але та сила, яка єднає, у стократ дужча. Усього-на-всього одне промовлене слово часто може змінити все. У нашого народу немає скарбу більшого, як його мова. І коли є загроза хоч дещицю цього скарбу втратити, нас проймає тривога. Як матір за рідну дитину, як дбайливого господаря за чистий лан. Маємо зробити все для того, щоб не згорнулися крила, щоб не обірвалася золота нитка, яка веде з давніх-давен у наші дні.

Слова – це ті ж зернини, що впали в родючу землю, це хліб наш насущний, без якого немислиме саме життя.

Слова – це крила ластівки, вона їх не почуває, але без них не може злетіти. Слова, сказані й не сказані ще ніким, живуть у душі народу.

Свято української мови – це ствердження життєдайності рідного народу, його вільного розвою, його безсмертя в майбутньому.

За Ю. Мушкетиком (162 слова)

Весна

Блакитними очима дивиться мені в очі весна. Вона ще молода, ніжна, усміхається святково й чисто, у її ледь чутному диханні – збудлива таємниця свіжості, краси природи, що завжди відроджується й відроджується.

Ще недавно бігла по дніпровських кручах рудою лисицею осінь, бігла барвисто, холодним повівом несло від її прудкого руху. Так недавно дихало в мої думки студеним запахом зів'ялого листя, а вже сьогодні лагідне, напрочуд шовковисте повітря весни купає мої очі. Уся земля наче випромінює благодатну снагу, що допомагає рости не тільки траві, квітам, деревам, а й мріям людським.

Стоять верби, опушені зелененьким листям, і, здається, вони чують сплески журавлиних сурем у піднебессі.

Упродовж усієї минулої зими я відчував: щось має статись у цьому світі, щось неминуче станеться. І тепер, коли прийшла весна, коли війнула мені в груди першими своїми, тонкими, такими пам'ятними запахами, коли все в мені помолоділо, мов вербове пагіння над дніпровською водою, то я добре знаю: очікуване прийшло, наче народжене силою мого бажання, і наймення йому – синя та золота весна на дніпрових кручах.

За Є. Гуцалом (166 слів)

